

[Oluf Pedersen.]

lave Krone, som vi fik under sidste Krig, og som dengang blev kaldt for en god Ven for Landbruget, viste sig at være en meget svigefuld Ven. Det var nemlig saadan, at det førte til nogle høje Papirpriser, og da man saa førte Kronen i Pari, gik det galt. Vi var nogle Stykker, som søgte at hindre denne Paripolitik, men vor Protest var desværre virkningsløs. Jeg tager næppe fejl, naar jeg mener, at det var en Følge af denne fejlagtige Politik, at vi fik L. S. Alt har jo sin naturlige Aarsag, ogsaa det, som man ikke synes om. Men har jeg Ret heri, forstaar man ogsaa, at jeg finder, at den af L. S. i Dag førte Politik er uforsvarlig. Det er, som man fra den Side intet har lært.

Thi det er jo aabenbart, at en ny stor Prisstigning maa fremtvinge en Kronehævning, der virker ligesom Paripolitikken. Derfor anser jeg denne fortsatte Prishævningspolitik for at være meget skadelig og yderst kortsynet. Og her ligger det endda saaledes, at man kan lære af det nye Tyskland, som har fastholdt sit Prisniveau. Vi fra vor Side har i sin Tid fremsat Lovforslag om at forlade Guldet og fastholde Prisniveauet — man kan ogsaa kalde dette for en Vare-Møntfod.

Der er om Prisorholdene i Tyskland givet en Række interessante Oplysninger af vor Konsulent Hr. A. P. Jacobsen, Berlin. Han regner med, at en Kronens Købekraft svarer nogenlunde til en Rigsmarks Købekraft, men i øvrigt er det i denne Forbindelse Prissvingningerne, der er det afgørende.

Jeg nævner Priserne i August 1939 og i August 1940, for Tyskland i Rigsmark og for Danmark i Kroner. Rugprisen var i Tyskland uforandret 18,35 Rmk. pr. 100 kg; her i Danmark steg Prisen fra 15 Kr. til 29 Kr. Hveden faldt i Tyskland fra 20 Rmk. til 14,27 Rmk.; i Danmark steg den fra 14 Kr. 75 Øre til 28 Kr. For Havren steg Prisen i Tyskland fra 17,20 Rmk. til 17,90 Rmk., men her i Danmark steg den fra 12 Kr. til 25 Kr. Og Byg, som i Tyskland uforandret kostede 20,80 Rmk., steg her i Landet fra 11 Kr. 50 Øre til 25 Kr. For Spisekartofler var Prisen i Tyskland uforandret 5 Rmk. pr. 100 kg; jeg regner med, at den her i Landet steg til det tredobbelte. Ser vi paa det i Dag saa meget omdiskuterede Smør, viser det sig, at Prisen steg i Tyskland fra 2,72 Rmk. til 3,13 Rmk., eller med 15 pCt.; her i Danmark steg Prisen paa Smørret fra 2 Kr. 30 Øre til 3 Kr. 29 Øre pr. kg, eller med 43 pCt., næsten det

tredobbelte af Stigningen i Tyskland, og siden den Tid er det steget til omkring det femdobbelte, uden at L. S. dog har faaet nok.

Dette viser, saa vidt jeg kan se, at L. S. og det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen ikke har forstaaet et Muk af det gode i den nye Tid. Maaske vil det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen sige, at Priserne var saa lave, at de maatte stige saa stærkt. Dette er imidlertid i Strid med hans eget Lovforslag fra 8. Maj 1935. Ved dette Lovforslag, fremsat af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen m. fl., foreslog han, at Valutakurserne skulde fastsættes saaledes, at 100 kg Korn kostede 15 Kr., 5 kg Smør 15 Kr., 10 kg Flæsk 15 Kr., 12 kg Kvie efter levende Vægt 9 Kr. og 4 kg Æg 6 Kr., i alt for de nævnte Varemængder 60 Kr., og en Prisudregning for i Dag viser 50 pCt. mere, end Valdemar Thomsen foreslog i 1935. Nu ved jeg, at Produktionen er gaaet ned, men for Korn er Prisstigningen endog ca. 70 pCt., og her er ingen Produktionsreduktion; det kan til Overflod endda oplyses, at det ærede Medlems Parti ved Behandlingen af Kornlovene i Rigsdagen ønskede Kornpriserne sat endnu højere end i Lovforslaget. Dette viser for mig, at den Politik, som blev drevet under sidste Krig, og som paa langt Sigt blev til Landbrugets Skade, i Dag faar Tilslutning hos det ærede Medlem. Hans Parti har intet lært.

Derfor er jeg enig med de andre samarbejdende Partier i, at man ikke bør lade sig anfægte af den Agitation for højere Priser, som drives fra den Side, men at man skal sætte al Kraft ind paa at begrænse Prisstigningen. Her fik vi en god Idé fra Tyskland. Desværre blev dette Spørgsmaal forkludret ved de høje Kornpriser. Senere søgte man at bøde paa det gennem Nedsættelse af Rugbrødsprisen, og vi fik den lavere Hjemmemarkedspris paa Smør, ligesom der er bødet noget paa Prisstigningen gennem Begrænsningen af Prioriteringen.

Men nægtes skal det ikke, at jeg finder ikke, at der blev handlet rationelt. Nej, man burde have inddraget den Jordprisstigning, som fulgte med de høje Priser paa Korn, til vort Fællesskab og brugt det til Nedsættelse af Varepriser. Jeg vil endda føje til, at besynderligt er det at se, hvordan et enkelt Aars høje Kornpris straks kapitaliseres ved Salg af Ejendomme. Derfor bliver det dyrt for de unge, at man ikke handlede rationelt.

Som det ligger i Dag, mener jeg, at man